

อย่างนี้ก็มีด้วย

เมื่อมีแขกมาพบคุณยาย ท่านจะตรวจดูนรกสวรรค์ให้เสมอ แต่ไม่ได้หมายความว่าแขกที่มาพบจะเชื่อคุณยายทุกคน บางคนเชื่อ บางคนไม่เชื่อ บางคนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มีอยู่รายหนึ่งเป็นผู้ใหญ่ ท่านรูปร่างสันตตออกท้วม ๆ ศีรษะเถิก มีผมเหลือน้อย ภรรยาของท่านเป็นครูโรงเรียนวัดบวรนิเวศที่เคารพเลื่อมใสศรัทธาคุณยายมาก แต่ฝ่ายชายที่เป็นสามีนั้นเฉย ๆ เป็นคนดื้อที่แปลก ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ ไม่เชื่อเรื่องกายละเอียด แต่สวดมนต์อย่าง

...อย่างนี้ก็มิด้วย...

เดียวหลายชั่วโมงทุกวัน เพื่อเหนียวไว้ ส่วนภรรยาของท่านนั่งสมาธิเป็นประจำ

หลวงพ่เห็นเขาดื้อมากจนหลวงพ่อดไม่ได้ที่จะหงุดหงิด วันนั้นพอเขามากราบคุณยาย เขาก็ขึ้นมานั่งข้างหน้า ยกมือไหว้คุณยายแล้วขึ้นอารมณ์บ่จ๋าว่า ผมไม่เชื่อหรอกว่านรกสวรรค์มีจริง ผมเชื่อว่าตายแล้วสูญ แต่ผมอยากให้คุณครูช่วยดูให้หน่อยว่าพ่อแม่ของผมตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ผมทำบุญแล้วจะเอาบุญนี้อุทิศไปให้ ว่าแล้วก็ยื่นใบอนุโมทนาบัตรให้คุณยายต่อจากนั้นเขาก็เล่าให้ฟังว่าได้เคยไปวัดแห่งหนึ่งแถวบางลำภู ไปเล่าให้พระท่านฟังว่า มีอยู่วันหนึ่งตอนกลางคืนขณะอยู่บ้านนอก เขาอน้อยๆเท้าลงตรงชานบ้านที่ยื่นออกไป ในขณะที่แสงจันทร์ส่องอยู่นั่นเอง เขาเห็นคว้นลอยออกมาจากร่องกระดาน

...อย่างนี้ก็มีด้วย...

ควั่นนั้นยี่ตออกเป็นรูปร่างคนผอมๆ สูงๆ แล้วก้าว
ข้ามหลังคาบ้านสองชั้นไป เขาถามพระท่านว่ามัน
คืออะไร ท่านตอบว่า “เปรต... โยม คงเป็นเปรตนะ”
เลยซักถามพระต่อไปอีกว่า “มีจริงหรือ” พระตอบว่า
“จริง” “ท่านเคยเห็นหรือ” “ไม่เคย” “แล้วรู้ได้อย่างไร”
“ก็อ่านจากพระไตรปิฎก”

แขกท่านนี้รู้สึกไม่มั่นใจจึงมาหาคุณยาย
หลวงพ่อก็นั่งอยู่ด้วย พอเล่าจบแล้วคุณยายก็นั่งนิ่งๆ
สัก 5 นาที แล้วบอกว่า เป็นเปรต เขาถามย้าว่ามีจริง
หรือ เคยเห็นด้วยหรือ คุณยายตอบว่ามี และเคยเห็น
อีกคำถามคือทำไมเปรตถึงมาโผล่ให้เห็น คุณยาย
ตอบว่าเขาเป็นญาติของคุณ เขาเถียงว่าเขาไม่มีญาติ
เป็นเปรต ปฏิเสธแล้วก็ยกไม้ยกมือ บอกว่าญาติผม
ไม่มีทางเป็นเปรต ทำไมถึงเป็นเปรตได้ ท่านก็นั่ง

...อย่างนี้ก็มิด้วย...

เฉยๆ หลับตาสักพักแล้วบอกอีกว่า ญาติคุณนะเป็น
มัคนายกแล้วไปโก่งของวัด ตายแล้วไปเป็นเปรต
เขาเถียงว่าไม่มีญาติเป็นมัคนายกนะ แต่ถ้าเกิด
มีขึ้นมาแล้วญาติชื่ออะไร หลวงพ่อฟังแล้วรู้สึก
อึดอัดแทนคุณยาย เพราะตอนนั้นยังหนุ่มอยู่ คือ
เรารักและเคารพคุณยายมาก ไม่เคยลบหลู่ท่านเลย
แขกคนนี้มาจากไหนไม่รู้ มาพูดกับคุณยายแบบนี้
แต่คุณยายกลับนั่งหลับตาเฉย ไม่มีอาการหงุดหงิดเลย
ถ้าเป็นเราคงเอาเรื่องไปแล้ว

ท่านหลับตาสักพักก็ลืมตาขึ้นมาบอกว่าชื่อ
“รัศมี” เขาแย้งว่าไม่มีญาติชื่อเซยๆ แบบนี้หรร
และไม่เคยมีญาติเป็นมัคนายกด้วย แล้วถ้าเป็นก็
ไม่โก่งด้วยเพราะตระกูลเขาไม่มีใครโก่ง “ผมนี่ไม่ชอบ
คนโก่ง แล้วผมก็ไม่เชื่อว่าเป็นมัคนายกเพราะว่าไม่มี”

...อย่างนี้ก็มีด้วย...

คุณยายเลยบอกว่าแล้วแต่คุณๆ กลับไปถามดู แล้วท่านก็ไม่สนใจแขกคนนี้อีก หันไปคุยกับคนอื่นต่อ เขายกมือไหว้คุณยายครึ่งหนึ่งแล้วบอกว่า “ฉันผมไปละ” ส่วนหลวงพ่อนั่งหงุดหงิดอยู่คนเดียว ไม่ชอบใจที่เขาถามอย่างนี้ คิดว่าคุณยายไม่น่าตอบเขาเลย เพราะมีโอกาสพลาดได้ เมื่อไม่มีใครอยู่แล้วจึงถามท่านว่า “ยายไปตอบอย่างนั้นทำไม ยายอย่าพูดอย่างนี้สิ ยายอย่าตอบอย่างนี้รู้ไหม ยายเฉยๆ ได้ไหม ถ้าคนพวกนี้มาอย่าไปพูดนะ” คุณยายหัวเราะแล้วบอกว่า “ยายเห็นอย่างนั้นยายก็ตอบไป” “แล้วเกิดมันไม่ถูกจะทำอย่างไรละยาย” ท่านก็บอกว่า “ยายเห็นยายก็พูดอย่างนั้นแหละ” ท่านพูดเป็นภาษาของท่านอย่างนี้

หลายเดือนต่อมา แขกท่านนั้นกลับมาพบคุณยายอีกครั้ง มาเล่าให้ท่านฟังว่าเขาไปสืบนจนทราบ

...อย่างนี้ก็มีด้วย...

แล้วว่ามีญาติชื่อรัศมีจริง เคยเป็นมัคนายกด้วย แต่
โก่งของวัดหรือเปล่าเขาไม่รู้เหมือนกัน ถึงกระนั้น
เขาก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีจริง คือยังตื้อเหมือนเดิม
แต่คุณยายฟังแล้วเฉยๆ ยังอารมณ์เดียวไม่
เปลี่ยนแปลง

